

[Niels Højland]

Fiskerne er besindige folk, og når de går i aktion, bør politikerne ikke alene lytte til dem, men også tage nogle ting til efterretning. Dansk fiskeri er nemlig ved at gå til grunde. Fiskeriet knuses af love og reguleringer, som gennem en årrække er indført.

Den frihed, der tidligere herskede på havet, er nu afløst af kontrol, overvågning og politisk bedreviden. Selve livstråden i fiskeriet er blevet kriminaliseret af politikere og bureaukrater. Hæderligheden i fiskeriet er ensbetydende med fallit. Men snyd giver jo kun en stakket frist og medfører en konstant fare for at blive taget, når man kommer i havn eller måske senere.

Ingen fisker kan arbejde under sådanne forhold; det blev også klart sagt under de aktioner, som fiskerne gennemførte.

Hovedproblemet i dansk fiskeri er i dag kvotesystemet, som helt åbenbart for alle har spillet fallit. Kvotesystemet må og skal afvikles. At lappe videre på et kvotesystem, der ikke virker, vil være vanvittigt – ja, direkte uansvarligt.

Systemet er kendetegnet ved at være centralistisk og helt igennem styret af politiske beslutninger – beslutninger, der bygger på biologernes beregninger af mængden af fisk i havet frem for på udsagn fra fiskerne, som daglig færdes på havet.

Kvotesystemet er et politisk reguleringssystem til undertrykkelse af den frihed, som før herskede i fiskerierhvervet. De eventuelle bevaringsforanstaltninger skal ikke bygges oven på et sådant system. Biologerne har da også erkendt, at det kan være særdeles vanskeligt at beregne fiskenes forekomst i havet. Og dagligdagen hos den enkelte fisker viser da også netop, at det er sådan, det forholder sig. Det er snarere reglen, end det er undtagelsen.

Efter fiskernes aktioner før påske og indtil nu er jeg flere gange om ugen blevet kontaktet af fiskere, som kan fortælle hårrejsende historier om kvotesystemets virkninger. F.eks. er fiskeriet efter torsk i Østersøen faktisk nu større, end det nogen sinde tidligere har været. Og på trods af dette er kvoten på torsk nu sat helt ned til en latterlig ugeration, som kan fanges på ganske få timer.

Men for fiskerne er det en umulighed at fiske uden at fange endda store mængder torsk. Der er i øjeblikket eksempler på, at en båd fanger flere tons i løbet af ganske få dage.

Hvordan biologerne kan sige stop for fiskeri efter torsk, er mig en gåde. Beslutningen om torskestop bygger i hvert fald ikke på fornuft. Det fantastiske er jo, at nu, hvor halvdelen af året er gået, er vores forskekvoter opbrugt.

Der er også andre forhold end fiskeriet, der har indflydelse på mængden af fisk i havet. De naturlige svingninger i naturens eget kredsløb påvirker i stor grad mængden af fisk. Naturlige udsving i naturen kan biologerne ikke tage højde for.

Der er altså så mange ulemper ved kvotesystemet, at man må konkludere, at systemet for længst burde have været afviklet.

Det er også almindeligt kendt, at fisk, der fanges ud over kvoten, ikke smides ud i havet igen, men skrives ind i fangstjournalen som anden fisk. Hvorfor gør man det? Fordi fiskerne har den holdning til de værdier, man tager op fra havet, at de ikke skal gå til spilde. For når man smider fisk ud, ligger de bare dér og rådner og skaber en eller anden form for forurening eller i hvert fald går til spilde.

Men de kaldes sorte fisk, selv om der ikke er meget sort i dem, for de opføres behørigt som indtægt, og de afregnes korrekt med moms. Så det sorte består i, at en fiskeart, som for tiden ikke må fanges, skrives ind i fangstjournalen som noget andet. Det nuværende system giver derfor et meget upræcist billede af den reelle situation.

For at både politikere og biologer kan få et reelt billede af fiskeriet, er der i høj grad brug for at tænke utraditionelt, og at der bliver en nærmere kontakt mellem fiskerne og biologerne.

Derfor vil jeg gerne fremkomme med følgende forslag til ministeren, som kan være et oplæg: Man kunne lade Kattegat og Østersøen blive et forsøgsområde, hvor nye typer og systemer kunne afprøves. Efter biologernes opfattelse skal fiskeriet nærmest være kollaberet i Østersøen. Så for at redde, hvad reddes kan, kunne man prøve at lade fiskeriet i Kattegat og Østersøen i et par år være reguleret alene ved en indsatsregulering og tekniske bevaringsforanstaltninger. Så kunne vi se, om det havde hjulpet. Man kunne i samme forbindelse overveje, hvilke bådtyper der kunne deltage i det fiskeri, for ligesom at få taget hul på problemet.